

İnsan doğduğunda boş bir tarlanın ortasında buluyor kendini. Etrafında, kimisi yakın, kimisi uzak, kimisi mamur, kimisi harabe evler var. Kendisi de bir ev yapmaya başlıyor.

İnsanların görünen yüzleri bu evleri. Mevki, makam, mal, mülk evlerini daha mamur gösteriyor, çoğumuzun evin dışına bu kadar ilgi göstermemiz bundan.

Evin içi de önemli tabi, bunu da biliyoruz. Kitaplar koyuyoruz, filmler diziyoruz, tablolar asıyoruz duvarlarına. Misafirlerimize gösterecek iyiliklerimiz oluyor, eh, evin dışı her şey değil, iç güzelliği de lazım.

Bir de tarlayı kazmaya başlayanlar var. *Burada ne var? Neden buradayım?* Çoğu için ev ve içindekiler bu hafriyatın bir örtüsü oluyor, insanlara tarlayı kazdığını söylemek çok tuhaf. Kimse kazmıyor çünkü, herkes evini biraz daha yükseltme peşinde. Veya dışarıdan öyle görünüyor.

Kazdıkça yerin altındaki ırmaklardan haberi oluyor, kazanlardan bazıları büyük ırmaklara rastlıyor ve onlarda kayboluyor, bazıları ufak pınarlar buluyor ve onların lezzetiyle sarhoş olup daha derine inmiyor, bazıları kazmaya devam ediyor, büyük denize ulaşıncaya dek.